Ч. 312 (13.511).

Львів, субота 25. листопада 1933.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Рік LIV.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і півн. Франції, Іспанії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр. Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

На допомогу Рідній Школі.

ПОКЛИК ГОЛОВНОЇ УПРАВИ РІДНОЇ ШКОЛИ.

Громадяни! Серед повені покликів і відозв усяких установ до жертвенности на ріжноманітні потреби, яких вимагає наше щоденне національне життя, серед мобілізування настроїв для звичаєвих дарів, — кидаємо ми, представники Рідної Школи, і наш голос: **дайте Рідній Школі змогу передержати до традиційної збірки — коляди.**

Знаємо важке матеріяльне становище нашого народу: розуміємо, що є безліч місцевих потреб; відчуваємо, що частина громадянства обтяжена всякими зобовязаннями. Але теперішній стан Рідної Школи незвичайно загрозливий. З приводу поширеної й видатної діяльности Рідної Школи на місцях, з приводу зменшення допомоги від наших братів з Америки, — зменшуються грошеві впливи до каси Централі. Внаслідок того зростало би обдовження. Щоби до нього не допустити — каса Централі пильнує точного сплачування зобовязань супроти фінансових і суспільних установ, бо не сміє втратити в них кредитового довіря.

А живі люди? А ті працьовники, що свої сили віддають Рідній Школі? — Їм виплачується дрібними частинами тепер, у листопаді, за вересень. І якже можна жити при таких умовинах! Ще місяць, два, — але не безнастанно. Місячні видатки Централі стиснені до можливо низьких границь доходять до 14.000 зол. (на львівські школи Р. Ш., підмоги, відсотки й адміністрацію), а нормальний прихід 6—8 тисяч золотих. Без Централі нема Товариства.

Щоби відтяжити нашу відповідальність, наше сумління, ми могли би обмежитися на звичайне ствердження такого стану й завізвати громадянство до сповнення свого обовязку супроти нашої найційної молоді. Але Рідна Школа така цінна установа, з такими заслугами, надбаннями й будучими завданнями, що ми благаємо Вас — вислухати наш голос. Ми бажали би в цей час порушити не тільки мізкові клітини, але й струни Вашого серця, щоби голос Вашого громадського сумління завремтів, щоби рука простяглася з видатним даром, аби втихомирився Ваш внутрішній несвокій.

Крихітка жертвенного почуття, дрібка обмежень у щоденних особистих вимогах уможливить Рідній Школі існування та бодай наполовину нормальну працю.

Це наш голос прохання й осторги. Доля Рідної Школи у Ваших руках.

У Львові, в листопаді 1933.

ГОЛОВНА УПРАВА РІДНОЇ ШКОЛИ

о. Олекса Базюк, I. Заст. Голови.
Дмитро Великанович, II. Заст. Голови.
Д-р Мирон Коноваленць, Секретар.

Русофільські процеси і політика.

Історична пригадка у звязку з нинішнім талер гофським шумом і іншими москвофільськими легендами.

Рік 1882-ий зазначився в нашій історії подією жвавішої русофільської пропаґанди в Галичині. Наслідком цього почалися були ревізії й арешти, які покінчилися судовим політичним процесом проти *Ольги Грабар і товаришів за головну зраду.*

Приводом до цього був перехід громади Гнилички, у збаражськім повіті, на православія, як також приїзд з Угорщини Адольфа Добрянського, його доньки Ольги Грабар і його сина Мирослава Добрянського до Галичини, щоби підняти жвавіший рух між русофільськими діячами в Галичині.

Цю подію вихіснували тодішні польські діячі, які держали керму політики в Галичині, щоби добути доказ, що русини (українці) є супроти Австрії нельояльні, а навіть небезпечні. Долітичний акт обвинувачення закинув був одинацяти підсудним, що вони працювали над відірванням Галичини, Буковини і північної Угорщини від цісарства Австрії. А вислідом 33-ох днів головної розправи перед львівським трибуналом присяглих було те, що всіх обвинувачених звільнили від закиненого їм злочину головної зради та засудили тільки за забурення публичного спокою: о. Івана Наумовича і редактора Венедикта Площанського та селян Івана Шпундера і Олексу Залуського на кару по кілька місяців вязниці.

По скінченому процесі відкликали галицького митрополита о. Йосифа Сембратовича до Риму *за брак енергії у поборюванні москвофільської пропаґанди.*

Ось так закінчився той перший у нас політичний процес у 1882 році, що мав тенденцію достачити для Відня доказ політичної небезпеки від нашого народу, та при цьому й для Риму доказ загрози православія, що було інструментом царизму. Це була очевидна напрямна того тенденційного процесу, якого тоді потребувала польська політика супроти нас.

Іншу вже тенденцію мав другий політичний процес проти русофілів: *Бендасюка* і товаришів весною 1914 р. перед трибуналом суду присяглих у Львові. Цей процес мав своє джерело у поширеній акції російських емісарів в Галичині перед світовою війною та був уже інспірований центральним австрійським урядом ... а не тільки політикою польською.

Краєва польська політика за тих тридцять років, що минули між першим і другим процесом, перейшла з рук „стапьчиків" у руки всепольських політиків, що стояли на лінії визначеній Романом Дмовським та з уваги на недалеку війну не хотіли виступати проти Росії. Тому тенденцією того політичного процесу було з боку австрійського уряду у Відні: вдарити русофілів по пальцях, — але тодішня пануюча польська політика використала це, щоби вдарити знову по українцях і звести цей процес до теоретичного спору між українським національним табором та русофільським. Вигіднїше було для всепольської політики увільнити обвинувачених русофілів: так і сталося. Бендасюка і товаришів одноголосно звільнили від вини і кари та ще й обдали квітами. Політика ендеків в Австрії почала розходитись з політикою Австрії. Австрія проти Росії, польські ендеки за Росією...

В часі, коли цей процес розпочався, був я в австрійського міністра справедливости д-ра Гохенбурґера у Відні у справах нашої парляментарної репрезентації, і він спитав мене принагідно, як іде процес проти русофілів у Львові. На це я відповів йому, що тим процесом ближче не цікавлюся, але оскільки знаю, то цей процес так поставлено, що обвинувачені будуть одноголосно увільнені. Це викликало обурення у міністра Гохенбурґера та він став покликуватися на те, що має певні реляції від державної прокуратури і від президії апеляційного суду у Львові, з яких виходить, що всі обвинувачені русофіли за головну зраду мусять бути засуджені. Я відповів йому, що піду в заклад, що обвинувачених увільнять. І так дійсно сталось. Ось як був інформований Відень про галицькі справи.

З приводу тієї моєї розмови з австрійським міністром справедливости пустив був посол д-р Димитрій Марків проти мене клевету, начеб я домагався від міністра, щоби покарати конче обвинувачених русофілів. На такі помовки від наших політичних противників я був нераз наражений як провідник української парляментарної репрезентації і все відповідав українською приповідкою: брешіть здорові!..

Згодом прийшли ще два політичні процеси з початком світової війни, в роках 1915. і 1916., перед дивізійним судом краєвої оборони у Відні. Першу групу творили тут обвинувачені: посол *д-р Димитрій Марків* і товариші з Галичини, а другу групу обвинувачені *о. д-р Касіян Богатирець* і товариші з Буковини і з Галичини, обвинувачені за злочин головної зради і за злочин проти збройної сили австро-угорської монархії.

Ці оба карні процеси підняла сама військова влада австро-угорської монархії, на основі русофільської пропаганди проти австро-угорської монархії, а тенденцією цих воєнних судів було виказати, що русофільська пропаганда спричинила перші невдачі австро-угорської [illegible] не могла здержати наступу російських військ на Галичину в осені 1914 р.

В обох цих політично-військових процесах засудили обвинувачених на смерть, та потім помилували на досмертну вязницю, а вязниці від останнього австрійського цісаря Карла прийшла амнестія.

У тих процесах переслухували, між іншими свідками, моїх товаришів послів і мене про політичний характер русофільської пропаганди та про неї ми мусіли зізнавати, — але фактів про дійсну зраду австро-угорської армії ніхто з нас не знав і не міг нічого сказати. Зате згадана друга група обвинувачених боронилася тим, що українці своїм українофільством зраджують Австрію..

Одначе в останньому часі у русофільській пресі видно спроби створити й поширити на підставі неіснуючих протоколів видумані легенди, начеб я, чи там хто інший з нас мав зізнавати, що вони, русофіли, є дійсними зрадниками та що їх треба повісити! Зовсім зрозуміло, що вашіть такого запиту не міг ставити віденський суддя, ані теж такої відповіди не міг ніхто з нас як свідок сказати!..

Для точности годиться ще додати, що саме в тих політично-військових процесах домагалися

Wyciąg z protokołu wspólnego. VI. 1. Pr. 589/33. Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w składzie S. O. M. Młynarski i Dr. J. Locker jako głosujący w sprawie konfiskaty Nr. 302 czasopisma pt. „Diło" z daty Lwów dnia 15. listopada 1933 r. do Sygn. VI. 1. Pr. 589/33. na posiedzeniu niejawnem w dniu 17. listopada 1933 po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 13. listopada 1933 przez starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Diło" Nr. 302 z daty Lwów dnia 15. listopada 1933 zawierającego 1) w artykule pt. „Za prawoporiadok" w całości wraz z tytułem oraz wywieszkę znamiona art. 170 k. k. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. 12. 1862 Dzpp. Nr. 6/1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie. Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu przez pomawianie państwowych władz szkolnych o krzywdzące traktowanie postulatów ukraińskiego społeczeństwa w sprawach szkolnych zaniepokoić opinię publiczną. Według §§ 487, 489, 493 p. k. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: Medyński w. r. Za zgodność: Janowicz Protokulant: Ponowierzowa w. r. st. sekretarz.

Wyciąg z protokołu wspólnego. VI. 1. Pr. 590/33. Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w składzie S. O. M. Młynarski i Dr. J. Locker jako głosujący w sprawie konfiskaty Nr. 301 czasopisma pt. „Diło" z daty Lwów dnia 14. listopada 1933 r. do Sygn. VI. 1. Pr. 590/33 na posiedzeniu niejawnem w dniu 17. listopada 1933 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 13. listopada 1933 przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma „Diło" Nr. 301 z daty Lwów, dnia 14. listopada 1933 zawierającego: 1) w artykule pt. „Interwju" i t. d. w całości wraz z tytułem znamiona zbrodni z art. 108 k. k. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. 12. 1862 Dzpp. Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie. Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu rozszerzać wiadomości mogące narazić Rzeczpospolitą Polską na niebezpieczeństwo zerwania stosunków dyplomatycznych z ZSRR. Według §§ 487, 489, 493 p. k. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: Medyński w. r. Protokulant: Ponowierzowa w. r. Za zgodność: Janowicz, st. sekretarz.

австро-угорська влада конче юстифікації засуджених і тому опізнювалось помилування. І наслідком цього ніхто інший тільки саме я з послом Миколою Васильком робив заходи в міністерстві закордонних справ і у президента міністрів, щоби тих засуджених помилували!

Ось як виглядає історична правда!

У всякому разі, тих талергофських леґенд і русофільських „саможертв" за багато товчеться по світі в останньому часі, — та в цьому видно виразно нову „політику". Мабуть це ніщо інше, як тенденція *зреалізувати минуле на новий ґріш русофільської політики.*

Д-р Кость Левицький.

Чек без покриття.

(Добра чи лиха пропаґанда? — Становище німців із Польщі. — Чи маємо бути mehr päpstlich.

З того, що виїмки з „Діла" зацитував п. Смогожевський у своїй книжці, вживаючи це — мовляв — як корисний для Польщі агітаційний матеріял, хоче „Новий Час" робити політичний капітал. Демаґогам усе вільно! Нас ані ця демагогія не бентежить, ані цитата п. Смогожевського ad usum Delphini.*)

Відомо, що нас скрізь у світі представляють „добрі люди" германофілами. Якщо цей малий зразок самостійности нашої політичної думки пішов у світ, **побиваючи брехню про „німецьку інтриґу"** в кожному нашому відрусі, то він хіба не прислужиться нам погано. Наші статті в свій час облетіли польську пресу від офіціяльної „Ґазети Польскої" до „Веку Нового", викликаючи нещире здивування, що ми — мовляв — у справі Поморя не йдемо разом із німцями... Леґенда про „вказівки із Берліна" так вжерлась у мозки польських ігнорантів в українських справах, що їм важко було в це повірити...

Та що говорити! Навіть український журналіст з „Нового Часу" (згаданий уже нами дописувач з Берліна) попав у паніку ізза нашого становища. Мовляв — німці лихі на нас за таке ставлення справи. Для нього, як і для подібних до нього апольоґетів чужої сили зацитуємо уривок з промови голови німецького соймового клюбу пос. Франца, що її він виголосив на останньому засіданні польського сойму. Ось він:

„Недавно мав я нагоду говорити з високим державним урядовцем про положення німців у Польщі і про відношення уряду до нім. меншости. Я почув стару пісню. Німецька меншість у Польщі — мовляв — ворожо настроєна до держави і тому не може чекати кращого відношення. Я перечив, доказував противне і подавав факти, які промовляли за тим, як совісно німці в Польщі сповняють свої обовязки супроти польської держави. Весь мій труд був даремний. Серед нашої балачки спитав мене держ. урядовець, як я ставлюсь до питання ревізії кордонів. При тому було мені цікаво почути, що німецьку меншість так довго вважатимуть протидержавним елементом, поки вона виразно і публично не відкажеться від думки про ревізію кордонів. На це заявив я, що чейже репрезентанти німців нераз уже заявляли і то навіть зі соймової трибуни в імені цілої нім. меншости, **що німці в Польщі як льояльні громадяни з питанням ревізії границь нічого спільного не мають** і що це питання може бути полагоджене тільки поміж Польщею і Німеччиною. На дальший запит. яке становище заняли б німці в Польщі на випадок війни, заявив я, що **і тоді показалиб ся німці льояльними громадянами держави.** Після цього він порадив мені повторити те саме колись зовсім публично. І я повторяю це як голова нім. парляментарного клюбу з соймової трибуни іменем цілої німецької нац. меншости в Польщі, — повторяю зовсім **поважно**"...

Хіба ця промова не є в руках поляків куди важнішим доказом, що „вся Польща — як каже обурений п. Студ. — включно з національними меншостями заінтересована в протинімецькій „ревізіоністичній акції"... Скажіть: чи ми маємо берегти німецькі інтереси навіть тоді, коли вони йдуть у розріз з нашими національними інтересами і коли навіть **самі німці в Польщі** заявляють публично своє „desinteressement" і прирікають вірно боротись у польських полках проти німецької армії? Таж ви і ваш компаніон, п. Студинський належите до „фронту національної едности", якого найближчим завданням між іншим — це „спиновати навіть найкраще масковану пенетрацію **чужої** політичної думки серед нашого громадянства"!... А хібаж можна вязати **односторонний** ревізіонізм (підкреслюємо односторонний, бо в даний час тільки справу Поморя світ поважно дискутує) хочби з програмою мінімум нашої політики? **Очевидно що ні!** І через те всяке запевнювання німців про нашу підтримку **у такій** ревізіоністичній акції, булоб нечесною грою супроти них і нас самих. Це булоб роздавання чеків без покриття, проти чого п. Студинський саме протестує (мабуть під адресою п. Кочубея). Покриття для такого чеку, що присуджує нам ще гіршу долю, бо здержування своїми грудьми всієї польської експанзії — **наш народ ніколи не зложить!**

В. Север.

*) П. Студинський видрукував в останньому „Н. Часі" другий допис, у якому „вирізки з преси", точніше з „Діла", поміщені у книжці Смогожевського вяже з чеками без покриття пройдисвітів (Кочубей?) і зі змінністю концепцій серед українців параґельно до зміни політичної ситуації в світі. Як тамті, так і ці міркування автора нічим не свідчать про „політичну ерудицію" цієї нової критичної зорі на нашому політичному горизонті і мають рівень та глибину думки, гідну всіх дотеперішніх писань „Н. Часу". В. С.

Гітлер хоче миру.

Фердинанд де Брінон, спеціяльний висланник париських часописів, оголосив у „Матені" свою розмову з Гітлером. На думку німецького канцлера нема в Европі ніякого спору, який оправдував би війну. Все можна полагодити між урядами поодиноких народів мирно, оскільки мають почування чести і відповідальности. Зневажувано мене, каже Гітлер, мовлячи завдно, що хочу війни. Невже я божевільний? Війна? Алеж вона нічого не впорядкує тільки погіршила би положення світа. Ще досі тяжать на нас наслідки останньої світової заверюхи. Маю перед собою дальшу внутрішню працю. Я звернув народові почування чести, хочу звернути йому ще й радість життя, а ви думаєте, що буду нищити новою війною свою працю? Торкнувшись свого відношеня до Франції та інших держав, канцлер заявив, що готов навязати взаємини з кожним, хто хоче з ним говорити.

—o—

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З 25. ЛИСТОПАДА 1933.

ІВАН БУНІН.

І Д А.

Якось на Різдво обідало нас чотирьох — трьох старих приятелів і так званий Георгій Іванович — у „Великім Московськім".

З нагоди свят у ресторані було пусто і прохолодно, пахли свіжі живі квіти, гіякинти та конвалії. Ми перейшли стару салю, блідо освітлену сірим морозистим днем і зупинились у дверах нової, вибираючи захисніше місце, оглядаючи столи щойно покриті білосніжними, випрямленими скатертями. Весь розсяяний чистотою і чемністю впорядчик зробив скромний і вибагливий жест у напрямку далекого кута, круглого столика за півокруглою канапою, під густим темнозеленим лавром. Ми пішли туди.

— Панове — сказав композитор, зайшовши на канапу, де впав своїм коренистим тулубом — я нині з одної нагоди гощу вас і хочу побенкетувати.

— Застеліть перед нами, пане кельнер, якнайщедріше самоткану скатерть — сказав він, повертаючись до нього своїм широким селянським обличчям з вузькими очками. — Ви мої королівські звички знаєте.

— Ще би не знав! був час напамять їх вивчити — відповів старий розумний кельнер з чистою срібною борідкою, стримано всміхаючись і покладши перед ним попільничку. — Будьте спокійні, Павле Миколаєвичу, подбаємо...

І за хвилини появились перед нами чарки і фужери, пляшки з різнокольоровими горілками, рожевий лосось, чорномязa осетрина, полумисок з розкритими слонками на кусниках леду, помаранчовий квадрат честерського сира, чорна лискуча груда кавіору, біле і спітніле від холоду відерце з шампанським... Почали ми таки з зелінки. Композитор любив наливати сам. І він налив три чарочки, потім жартливо зупинився:

— Святіший Георгіє Івановичу, чи і вам позволите?

Георгій Іванович, що мав єдине предивне заняття — бути другом відомих письменників, малярів і артистів — людина дуже тихенька і незмінно прегарно настроєна, ніжно почервонів, — він завсіди червонів, заки щось сказав — відповів з деяким розмахом і розвязністю:

— Навіть дуже, грішніший Павле Миколаєвичу!

Композитор налив і йому, легенько стукнув чаркою об наші чарки, махнув горілку в рот зі словами: „Дай Боже"! і дуючи собі у вуси, почав їсти перекуски. Пішли і ми за його прикладом і займались ними досить довго. Після цього замовили „уху" і закурили. У старій салі ніжно і сумно заспівала, докірливо заревла машина. Композитор сперся на спинку канапи і згідно зі своєю звичкою втягнувши у свої високо підняті груди повітря, сказав:

— Дорогі і на жаль уже дуже поважні друга! мені нині, не вважаючи на радощі черева мого, дуже сумно. І сумно тому, що згадав я нині, прокинувшись, одну невеличку історію, що трапилась одному мому приятелеві, документальному, як пізніше виявилось, ослові, рівно три роки тому, на другий день Різдва...

— Історія невеличка, але понад усякий сумнів, аморозо... — сказав Георгій Іванович зі своєю дівочою усмішкою.

Композитор глянув на нього звизом:

— Аморозо? — сказав холодно і глумливо. — Ах, Георгіє Івановичу, як ви будете за всі свої гріхи і немилосерний ум відповідати на Страшному Суді? Ну, Бог з вами! „Я хочу скарбу, що все містив би в собі, я хочу молодости!" — заспівав він за грамофоном, піднявши брови. Після чого говорив до нас далі:

— Мої други, ось вам ця історія. Давнодавно колись в одному царстві приходила до дому одного добродія одна дівчина, приятелька його жінки з університету, така безпретенсіональна та мила, що цей добродій звав її попросту Ідою, себто тільки її іменем Іда та Іда, навіть не знав добре, як звуть її по батькові. Знав тільки, що вона з поважної, незаможної родини, донька музики, що був колись славним диригентом, живе при батьках, жде, як личить, аж трапиться чоловік і — більше нічого...

— Якже вам описати цю Іду? Симпатію мав для неї добродій велику, але уваги не звертав на неї, точно кажучи, ніякісенької. Прийде вона і він до неї: „А-а, дорогенька Іда! здоровенькі були, здоровенькі! як тішусь, що вас бачу!" Вона у відповідь тільки всміхається, стягає капелюшок, прикладає обі руки до волосся, сховає хустинку в зарукавок і по дівочому (трошечки бездумчиво) гляне довкола: „Марушка дома?" — Дома, дома, будь ласка... „Можна до неї?" І спокійно підходить через їдальню до дверей Марушки: „Марушко! можна до тебе?" Голос мала грудний, що хвилював до самих зябрів і до голосу додайте все інше: свіжість молодости, здоровля, запах дівчини, що саме ввійшла в кімнату з морозу... далі досить високий зріст, гарну будову, рідку гармонійність і природність рухів... Обличчя теж мала рідке — на перший погляд буцім то зовсім буденне, а приглянешся — задивишся: тон шкіри рівний, теплий, тон якоїнебудь першої сорти яблука, колір фіялкових очей живий, повний...

„Так приглянешся — задивишся. А той бовван, себто герой нашого оповідання, погляне, впаде у теляче захоплення, скаже: „Ах Ідо, Ідо ви самі не знаєте своєї вартости!" — побачить у відповідь її приємну, якби не зовсім прихильну усмішку, і відійде до себе, до свого кабінету і знову займеться якоюсь дурницею, званою творчістю, дідько його взяв би! І ось так минав час і наш добродій навіть ніколи і не задумався над тою Ідою хочби трохи поважно. І зовсім, уявіть собі, не запримітив, що вона одного гарного дня щезла кудись. Нема і нема Іди, а він і не догадається спитати жінки: кудиж наша Іда поділась? Згадає часом, відчує, що йому чогось бракує, уявіть собі, як солодко міг би він обняти її стать пригадує її сірий зарукавок, колір її лиця і фіялкові очі, її чарівну руку, її англійську спідничку... затужить на хвилинку і знову забуде.

(Продовження буде.)

Справа ревіндикації православних церков.

Рішення Найвищого Суду, яке не вирішує справи

20. листопада ц. р. Найвищий Суд у поширеному трибуналі, зложеному з 7-ми суддів, розглядав справу ревіндикації церкви у селі Адамівка на Поліссю, якої домагається пинський римо-католицький консистор. Це перший випадок з цілої серії т. зв. ревіндикаційних процесів, які перейшли всі судові інстанції та в якому Найвищий Суд мав видати оречення засадничого характеру: чи справи ревіндикації православних святинь, які колись були римо-католицькими костелами, підлягають компетенції судів чи (згідно з розпорядженням комісаря східних земель) цю справу вирішує адміністраційна влада. Після вислухання сторін, Суд прихилився до виводів представників поліського православного консистора, адвокатів Римовіча і Шмігельського, а саме, що ці справи до компетенції судів не належать. Це оречення не торкається поуніятських церков і церковного майна, яке колись належало до римо-католицької чи до греко-католицької церкви. В цій справі Найвищий Суд прийме постанову окремо, на засіданнях у грудні ц. р. (В. У.)

—o—

Збори Української Народньої Обнови (УНО).

З „Нової Зорі" довідуємося, що 18. ц. м. відбулися у Станиславові збори УНО (Української Народньої Обнови — передтим УКНП) з таким денним порядком: 1) Нове видання програмової заяви. 2) Вибір нової управи організації. Реферував д-р Осип Назарук зі Львова. По рефераті й дискусії ухвалено нове видання програмової заяви і вибрано нову управу з 12 членів. Головою УНО на місце пок. ради. Ол. Саляка вибрали одноголосно адв. д-ра Івана Волянського зі Станиславова.

—o—

Виборчі протести в Найвищому Суді.

На день 28. грудня ц. р. у Найвищому Суді призначено справу виборчих протестів до соймy з виб. округи 58 (Кремінець-Дубно-Острів), звідки „вийшло" пятьох послів ББ, м. і. Богуславський і Серафимович і чех Медуна. Протест зголосили виборці з листи 11 (українсько-білоруського бльоку).

—o—

З холмських відносин.

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ОДНОДНІВКИ НА ХОЛМЩИНІ.

Перед кількома роками виходив у Холмі український часопис „Наше Життя". З народженням сельробізму на Волині, той часопис перемінився також в комунізуючий і його згодом влада закрила. Тепер уже майже 5 літ у Холмі не друкувалося нічого українською мовою. Коли ще влада закрила холмське товариство „Рідна Хата" і зліквідувала кілька українських кооператив, то українське життя на Холмщині зовсім завмерло.

В цьому році на „Пречисту" вийшла в Холмі українська однодніва „Холмський Голос", яка кидала деяке світло на теперішній стан українства на Холмщині. Як звичайно, три примірники цієї однодніви пішли до старости до цензури. З початку староство наказало не друкувати, а чекати рішення. По 3-ох годинах покликали до староства друкаря і тримали його цілу годину. Вкінці дозволили друкувати, але заледви друкарня встигла скінчити роботу, зявилось кількох поліціянтів під проводом ппідоводника і з наказу староства забрали цілий наклад однодніви та ще й допитували, чи який примірник не попав у чиїсь руки. Між іншим сказали, що не мають наказу однодніву сконфіскувати, тільки забрати наклад, бо староство не розуміє української мови і тому мусить шукати перекладчика, котрий переклав би однодніву. Щойно тоді сконфіскують, або віддадуть наклад.

Не зважаючи на інтервенції видавця і друкаря, однодніву перекладали від 21 вересня до 18. жовтня ц. р. і щойно 21. жовтня ц. р. староство повідомило редактора, що наклад сконфіскований, а справа скермована до прокуратора. Ще не було рішення суду, а вже якимсь чином зараз по конфіскаті дійшла однодніва до редакції польського часопису „Кроніка Надбужаньска", що в числі 22. з дня 8. жовтня помістив громову передову статтю: „Замєжхле змори", в якій дуже гостро нападає на холмських українців, зокрема на видавця „Холмського Голосу".

Окружний суд у *Люблині* розглядав справу конфіскати і дня *21. жовтня її ухилив*. Але знову, не зважаючи на інтервенції друкаря, ще до дня 14. листопада староство не видало забраного накладу і невідомо, чи видало його й досі. Цілу справу передано Українській Парляментарній Репрезентації.

В ХОЛМІ НЕ ДОЗВОЛЯЮТЬ НА УКРАЇНСЬКИЙ КОНЦЕРТ.

Холмські українці рішили задереводні свята „Пречистої" влаштувати в Холмі концерт збірних церковних хорів. У програму концерту мали входити церковні і світські пісні. Коли місцевий диригент зложив у староство прохання про дозвіл, то йому вправді не заборонили з місця концерту, але ще до цього часу ініціятори не можуть дочекатися відповіди на своє прохання.

Прорив женевських метод.

БЕРЛІН, 23. 11. ПАТ. Розмова Гітлера з представником французької преси стала предметом живих коментарів французької й англійської преси. Стала вона політичною сензацією й у Берліні. Оголошує її вся німецька преса, підкреслюючи вагу висловлених заяв. „Фосіше Цтг." пише: Заява канцлера є рішучою спробою переломити застій в міжнародній політиці і знайти нові шляхи для міжнародніх умов. Канцлер заявив ясно, що цю можливість бачить тільки в нав'язанні безпосереднього контакту з поодинокими народами. Перший раз стає ясним, що зірвання Німеччини зі Союзом Народів не є актом переходовим, але тревалим і остаточним проривом женевських метод. Розмова канцлера є теж доповненням контакту між Берліном і Варшавою.

Напад на священика.

БЕРЛІН, 23. 11. ПАТ. Минулого тижня доконано нападу на католицького священика, що мешкав коло одного парохіяльного цвинтаря в Кельні. Три замасковані мужчини з револьверами в руках добулися до мешкання священика, звалили його на землю, а один пробив його ножем. Опісля бандити втікли, не зрабувавши нічого.

Відложення розбройної конференції.

ЖЕНЕВА, 23. XI. ПАТ. Сьогодні попол. під проводом Гендерсона зібралася президія розбройної конференції. Засідання було незвичайно коротке, бо тревало 7 мінут. Гендерсон виголосив промову, в якій поінформував про наради, що їх відбув з представниками Італії, Франції, В. Британії й Зл. Держав. Промовець запропонував відложити головну комісію до половини січня з тим, що комісія збереться рівночасно з січневою сесією Союзу Народів, яка зачнеться 15. січня. Пропозицію Гендерсона президія приняла без дискусії.

Міжнародній літературний союз.

БЕРЛІН, 23. XI. ПАТ. Президія німецької групи Пен-Клюбу рішила звернутися до представників літератури всіх країв з запрошенням створити міжнародній союз національної літератури. Організаційною одиницею цього союзу була би група німецького Пен-Клюбу, що вийступила з міжнародного союзу Пен-Клюбів. Тепер вибрано комісію, що має виладнити проект нової міжнародньої організації.

—o—

1696 комуністів арештували в Японії.

З Токіо повідомляють, що японська поліція арештувала 1696 комуністів, між ними 926 корейців і 68 жінок. Арештованим закидують, що пробували створити комуністичну партію, проголосити незалежність Кореї і Формози та шукати зближення до Радянщини.

За океаном.

ВІЛЬНОПРОФЕСІЙНІ УКРАЇНСЬКІ ІНТЕЛІҐЕНТИ В КАНАДІ І ЗЛ. ДЕРЖАВАХ.

З нагоди „Українського Тижня" на світовій виставі в Шикаго відбувся там у днях 18. і 19. серпня ц. р. зїзд українських вільнопрофесійних інтеліґентів Америки й Канади. Явилося понад 60 учасників. Першого дня зїзду були читані реферати, на другий день обговорено організаційні справи. Принято резолюції, які екзекутива зїзду видрукує і розішле членам.

До екзекутиви вибрані: голова адв. Омел Малицький, секретар д-р Г. Г. Скеґар, скарбник адв. Степан Шумейко.

Товариство ділиться на секції, м. ін. має теж секції лікарів та адвокатів. Кожна секція має двох відпоручників в екзекутиві.

Екзекутиву секції адвокатів творять: голова адв. Богдан Пелехович з Шикаго, секретар адв. Роман Смук, відпоручники до екзекутиви т-ва адв. Іван Паньчук з Дітройту й адв. Теодор Гуменюк з Торонто. Секція адвокатів застановлялася над справою видавання свого органу і рішила — на внесок адв. Пелеховича — увійти в порозуміння з редакцією часопису українських правників „Життя і Право" у Львові задля евентуального видавання спільного органу, в якому був би окремий відділ, призначений для адвокатів українців Злучених Держав і Канади із статтями, друкованими також евентуально в англійській мові.

Свого часу подали ми за українською американською пресою спис адвокатів-українців, що виконують практику в Зл. Державах. Подаємо далі доповнення того списку та список українців-адвокатів Канади.

НОВІ УКРАЇНСЬКІ АДВОКАТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ.

(Доповнення до спису, поданого вже в „Ділі").

Indiana. Mishawaka: John S. Gonas, Keller Building.

New Jersey. Newark: Stephen Shumeyko, 26 Morton Street.

Pennsylvania. Mc Adoo: John Bavolak.

Province of Alberta. Edmonton: P. J. Lazarovich, Dmytro Yanda, Bank of Toronto Bldg., Nicetas Romaniuk, Mc Loed Bldg., J. E. Besarab. Mondaire: George Szkwarok.

Province of Saskatchewan. Saskatoon: Julian Stechischin, John Hnatyshyn, Canada Bldg Canora: Peter W. Koziar. Regina: Bazil Baleshta. Yorkton: Michael Stechishin.

Province of Manitoba. Dauphin: A. T. Wawryniuk. Ethelbert: Michael Hryhorchuk. Winnipeg: J. W. Arsenych, Mc Intyre Block, Nicholas Mandziuk, Wasyl Swystun, Mc Artur Bldg., S. Sawula, 457 Main St., D. Yakimischak, Mc Intyre Block.

Province of Ontario. Hamilton: W. J. Tuchtie, Sun Life Building. Toronto: Joseph Dyk, 33 Richmond St. W., Theodore Humeniuk, 72 Queen St. W. Windsor: John Yatchew, Guaranty Trust Bldg.

Provincia of Quebec. Montreal: S. V. Ozero, 2480 Sherbrooke St. E.

—o—

Сирія буде незалежна.

ПАРИЖ, 23. 11. ПАТ. Між Францією і Сирією підписано сьогодні умову, що передбачує внесення французького мандату над Сирією та унезалежнення Сирії, подібно до заключеної торік умови між Англією та Іраком. Умова, що мусить бути затверджена сирійським парляментом і входить в життя в дні приняття Сирії до Союзу Народів, встановляє, подібно як з Іраком, 4-літній переходовий період, в часі якого будуть унормовані подрібно майбутні взаємини між Сирією та Францією. Буде це умова вічного миру та союзу. Додані до неї два протоколи передбачують умову військову, судову, фінансову і статутову, що торкається французьких урядовців у Сирії.

Карний табор для неробів.

БЕРЛІН, 23. 11. ПАТ. „Фосіше Цтг." повідомляє, що уряд праці в Штутґарті рішив створити карний табор для тих, що ухиляються від зарібкових занять і беруть безправно підмоги з фонду безробіття. Табор відповідно до свого призначення введе строгий режім, який передбачає між іншим і цілковиту ізоляцію.

§ 19.

ПАН ОХРИМ ПРОСТУЄ.

До Високоповажного Пана Олександра Костика, редактора „Діла" у Львові.

В „Ділі" з дня 15. жовтня 1933 р. поміщено статтю п. н. „Ще про 112.000 золотих, або: пояснення до спростування О. Охрима".

В цій статті є цілий ряд неправдивих фактів відносно моєї особи. Тому прошу, щоби в найближчому числі на тому самому місці поміщено точно залучене спростування.

ЩЕ ПРО 112.000 ЗОЛОТИХ.

В „Ділі" з дня 15. жовтня 1933 появилася стаття під повищим наголовком. У ній поміщено цілий ряд неправдивих або зовсім перекручених фактів, які автор статті відносить до мене. В інтересі правди, аби не ширилося ніяке баламутство примушений я містити оце спростування:

Неправда, що я є винен в упадку Спілки Українських Агрономів. Зате правдою є такий фактичний стан:

Всю господарську діяльність кооперативи провадить згідно з кооп. законом виключно Управа Кооперативи. Всякі інші органи кооперативи (Надзірна Рада і З. Збори) мають лише контрольні права над діяльністю Управи і на випадок ствердження неправильної господарки чи надужить можуть у приписаній формі усунути Управу.

Отож я взагалі ніколи не був членом Управи СА, а тому ніколи я не міг провадити господарки СА. Вправді я був в передостанній Н. Раді головою, але до мене не належала господарка Спілки, а виключно контроля діяльности Управи. Той свій обовязок контролі я в межах фізичної можливости виконав, як це докладно виказано у спростуванні в „Ділі" з дня 11. жовтня 1933 р.

Для оминення всяких непорозумінь підчеркую що ані Н. Рада в цілому, ані я особисто не знайшов у книгах кооперативи ніяких неправильностей чи надужить. Це впрочім ствердила також ревізія від РСУК, переведена в серпні і вересні 1930 р., яка також не найшла ніяких неправильностей чи надужить Управи Спілки.

В упадку Спілки Українських Агрономів муситься відріжнити два зовсім окремі моменти: а) сам факт упадку СУА, б) Пускання в дальший обіг викуплених векслів довжників — кооператив чи окремих осіб. Щодо першого, то не улягає ніякому сумнівови, що колиб не безвоглядні переговори групи Хліборобів в справі перебрання СУА на себе, то до упадку Спілки У. А. булоб не прийшло. Очевидно, що з огляду на сильно зростаючу сільсько-господарську кризу, котра, як відомо, обмежує до мінімум обороти сільсько-господарськими машинами, штучними погноями і т. д. мусіла ця кріза довести до неминучої ліквідації СУА, котра для поборення крізової ситуації не мала відповідного власного оборотового капіталу. Така ліквідація могла відбутися при найменших втратах лише тоді, колиб її переведено своєчасно. В тім то і річ, що тоді коли СУА стояла перед дилемою ліквідації чи не ліквідації цілої установи, почала з нею переговори група хліборобів у тім напрямі, що вона перебере СА, додасть свіжий власний капітал і тим способом переведе не тільки санацію СА але ще закріпить і поширить її діяльність.

Переговори в цій справі тяглися довго. Остаточний їх вислід зафіксований публично в ГКЧ з 8. лютого 1931 і з 1. березня 1931. В ГКЧ. з 8. 11. 1931 в статті Мир. Луцького п. н. „Творимо нову кооперативну станицю" стверджується виразно, що твориться Спілку Укр. Хліборобів продуцентів для таких цілей: „1. Організація самих обєднаних господарств відповідно до їх типу і рентовности (продукція промисл. рослин) при співпраці з „Сільським Господарем". 2. Розбудова укр. насінництва і досвідництва в контрольною і кваліфікаційною надбудовою при „Сільськім Господарі". 3. Організація продукції і збуту та постачання через кооперацію. 4. Перерібка промислових рости. 5. Посередний господарський кредит через фінансові установи".

Вкінці цеї статті говориться виразно, що для тої цілі мається перетворити СУА. Ось що пише дослівно стаття М. Л. поміщена в наведенім числі ГКЧ

„Стоячи перед свідомістю, як тяжко в теперішну хвилю творити таку організацію від самих підстав постановили ініціятори використати апарат „Спілки Укр. Агрономів" і влити в її перебудовані рами новий зміст.

Завершити ту перебудову мають на Надзв. Загальних Зборах Спілки дня 10. 11. ц. р. в год. 11. передпол. в льокалі Спілки Агрономів (вул. Собеського 28. І) українські хлібороби з повною вірою, що творять чесне і добре діло і певністю, що стрінуться з боку нашої кооперації з привітом і піддержкою".

Крім того оповіщено від цеї „групи хліборобів" окремий комунікат до всього громадянства в справі переєбрання „Спілки Українських Агрономів". Цей комунікат поміщено в „Ділі" з 7. лютого 1931, отже на переломі перебрання Спілки Укр. Агрономів групою Хліборобів. Диви „Діло" з 7. лютого 1931 відділ „Відозви і комунікати". Комунікат підписали: Мирон Луцький, о. Т. Горникевич і Гр. Терлецький.

Наведений цитат зі статті Мирона Луцького в ГКЧ і комунікат, поміщений у „Ділі" є незбитим доказом, що „Група Хліборобів" дійсно бралася сінувати СУА і що маючи на увазі громадську повагу членів і матеріяльні засоби цеї групи (Мирон Луцький, властитель дібр в Яччині, о. Т. Горникевич, Д-р інж. Холевчук, М. Малицький, властитель дібр в Шляхтинцях, агр. Микола Творидло, дир. Ц. Союза, Гриць Терлецький, землевласник і т. д.) Надзірна Рада Спілки Агрономів мала право і обовязок покладатися на пропозиції цеї групи.

І дійсно на Загальних Зборах 10. лютого ця група вступила в члени СУА і перебрала її виключно в свої руки. Це стверджено в окремому комунікаті нововибраних органів перетвореної Спілки Агрономів. Цей комунікат був присланий до поміщення в ГКЧ і був там видрукований в числі з дня 1. березня 1931 р. Головний текст цього комунікату звучить так:

„Дня 10. лютого ц. р. відбулися у Львові Збори „Спілки Українських Агрономів", при численній участи запрошених членів з кругів найвизначніших хліборобів, священства та представників централь наших економічних установ. По звідомленню Управи з дотеперішної діяльности кооперативи розвинулася жива дискусія в напрямку організації збуту землеплодів. Розвязку цеї важної справи Збори передбачили в організації хліборобів, які згуртовані у своїй власній кооперативній установі подбали би про піднесення якости продуктів та їх належну підготовку для продажі і експорту. Підставою для організації продукції і збуту приняли Збори „Спілку Українських Агрономів", якої статут змінено в напрямку, що відповідає її завданням, а також принято зміну назви кооперативи на „Спілка Українських Хліборобів". Надзірну Раду „Спілки Українських Хліборобів" Збори вибрали в такому складі:

Голова Н. Ради Мирон Луцький, властитель дібр в Яччині, заст. голови: о. Т. Горникевич, парох в Сихові. Секретар: д-р інж. М. Холевчук, директор „Сільського Господаря". Члени: Микола Малицький, властитель дібр Шляхтинці; інж. Микола Творидло, директор „Центросоюзу"; Андрій Терпеляк, властитель садівничо-огородничого заведення в Залукві.

Контрольна Комісія: о. сов. Василь Томович, представник Митрополичого Ординаріяту; Іван Филипович, директор РСУК.

Як видно з добраного складу вибраної Н. Ради маємо повну надію, що ця важна зовсім дотепер нерушана ділянка нашого господарського життя, а саме: організація продукції для збуту землеплодів, стане дійсністю. В інтересі кожного свідомого хлібороба-продуцента є вступити в члени нової організації та дати їй змогу осягнути намічену мету. Удіп 50 зол., вписове 5 зол.

Тож вступайте в ряди кооперативної організації „Спілка Українських Хліборобів", Львів, Собіського 28".

З наведеного комунікату ясно, що остаточно 10. лютого я перестав бути членом Н. Ради СУА, а її саму перебрали вгорі наведені громадяни й провадили її далі на власну відповідальність.

Більше я не мав ані права ані особливого обовязку контролі діяльности Управи Спілки зглядно мав виключно права і обовязки звичайного члена як десятки інших, а тому в ніякому випадку не поношу і не можу поносити ніякої відповідальности за упадок СУА (який стався щойно в серпні 1931), котрої не зліквідовано своєчасно через комбінацію з групою хліборобів.

Щож до другого моменту, звязаного з упадком СУА, а саме, що до пускання в дальший обіг векслів довжників, на викуп яких прислано гроші, то за часів моїого членства в Н. Раді СУА (цебто до 10. лютого 1931) мені абсолютно про це не було відомо і в цього в ніяких книгах ствердити не міг. Колиб до цього часу це діялося, то це булоб позакнижково без волі і відома Н. Ради.

Також пізніше по 10. лютого 1931 р. не знав я нічого про того рода вексеві комбінації, а довідався про них тоді, як і другі члени Спілки. Відповідальність за ті справи можуть отже поносити лише ті члени Управи, котрі провадили господарку векселями, а ніхто інший.

Неправда, що мені хтобудь робив колинебудь якийсь закид, що я пускав в обіг вже сплачені векслі наших кооператив чи селян, як це намагається твердити в неясній стилізації автор статті „Діла". Тим більше неправда, щоби того рода закид робив мені колинебудь РСУК. Зате правда, що наслідком вище наведеного стану річей ніяка чесна особа чи установа не могла робити мені того рода закиду. Колиб хтось осмілився того рода очернюючий мене закид прилюдно чи приватно поставити, то я був би витягнув супроти нього всі консеквенції в обороні моєї чести.

Неправдиве є твердження п. Храпливого, що „...було і книговодство і було воно добре і був біланс до того вчас і добре зладжений", за те правдою є те, що я подав у своєму спростуванні в „Ділі" з 11. жовтня ц. р. і те, що пишеться в тім самім 37. числі ГКЧ з 1931 р. на котре покликується п. Храпливий. В тім 37. числі ГКЧ з 1931 р. написано: „Недаром в ревізійних звідомленнях виказувано ряд недомагань і неправильностей в господарці Спілки. Зокрема брак правильного книговодства, яке роками занедбувано. Дальше правдою є що ревізор РСУК п. Дуткевич ані в 1928 р. ані в 1929 р. не міг зробити ревізії в Спілці Українських Агрономів тому, що не було правильного книговодства і списав лише протоколи. Повну ревізію перевів п. Дуткевич аж в другій половині 1930 р., коли книговодство вже було наладнане.

Неправда, що Спілка з О. Охримом пішла проти „Сільського Господаря", інж. Павликовського і тих, що працювали в „Сільськім Господарі", а О. Охрим став тоді одним з провідників „опозиції" агрономів проти „Сільського Господаря", зате правда, що я ніколи проти інж. Павликовського ані проти „Сільського Господаря" не виступав і ніяким провідником опозиції не був. Правда і те, що я виступав лише проти господарки п. Храпливого як директора „Сільського Господаря", зокремаж в справі продажі 11 моргів поля у Скнилові і двох камениць у Львові, а саме двоповерхової при вул. Зіморовича 20 і триповерхової при вул. Косцюшка 3.

Отже я виступав не проти „Сільського Господаря", а тільки проти господарки директора Храпливого. Це не була ніяка анімозія проти особи п. Храпливого, але виключно бажання берегти майно „Сільського Господаря", а до того мав я права і обовязок як український громадянин і член „Сільського Господаря".

Інж. Олександер Охрим.

ПОХОРОНИ ЛЕТУНІВ У ХАРКОВІ.

МОСКВА, 23. XI. ПАТ У Харкові відбулися похорони 14 жертв катастрофи літака К. 7. при участи членів уряду Рад. України з головою Петровським і багато тисячної маси. Польський шарже д'афер Сокольніцький в імені польського уряду зложив спочування в комісаріяті закордонних справ.

ТУРЕЦЬКО-ЮГОСЛАВЯНСЬКИЙ ПАКТ НЕВТРАЛЬНОСТИ.

ЛЬОНДОН, 23. 11. ПАТ. Райтер повідомляє зі Стамбулу, що турецький міністр закордонних справ Тевфік Ружді бей відїхав до Білгороду через Атени, щоби підписати пакт невтральности з Югославією. Загально думають, що метою подорожі є обговорення справи пакту 4-х держав: Греції, Югославії, Румунії та Туреччини.

АНГЛІЙСЬКО - ФРАНЦУСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ.

ЛЬОНДОН, 23. 11. ПАТ. Райтер повідомляє, що між представником Франції в Льондоні та британським урядом йдуть переговори задля приязної полагоди деяких тарифових труднощів. Сподіються, що переговори доведуть до порозуміння.

В ЖЕНЕВІ РАДЯТЬ ДАЛІ.

ПАРИЖ, 23. XI. ПАТ. Авасів кореспондент повідомляє зі Женеви, що хоч усі шефи кидають Женеву, то технічні праці конференції ітимуть далі. Підчас побуту в Женеві Бонкурові вдалося переконати, щоби закинути старання Англії в справі зміни ухвалених 14. жовтня основ дискусії. Бонкур старався іґнорувати чутки про здогадне скликання розброїної конференції поза Женевою та заявлявся за виміною думок дипломатичним шляхом. Вкінці Бонкур вихіснував останню сесію для нарад із делегатами В. Британії, Польщі, СРСР, Чехословаччини й Австрії, які виходючи поза рямці розбройних справ, мали приготовити в будучині.

СЕНЗАЦІЙНА ЗАЯВА ВАН ДЕР ЛІБЕ.

ЛЯЙПЦІҐ, 23. XI. ПАТ. На нинішній розправі за підпал райхстаґу Ван дер Лібе нараз ожививсь, встав і зложив сензаційну заяву. В довшій промові домагався скорого закінчення розправи та звернув увагу, що інші співобвинувачені не мають нічого спільного з підпалом райхстаґу. Хочу знати — сказав — коли проголосять присуд, щоби інші могли вже вийти з тюрми. Я підпалив райхстаґ. Це, що потім сталося, це інша річ.

Оборонець Ван дер Лібе а також предсідник трибуналу заявили, що коли Лібе хоче причинитися до скорого закінчення розправи, то повинен виявити своїх спільників.

——o——

ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА.

БУЕНОС АЙРЕС, 23. 11. ПАТ. Уряд Еквадору зарядив вибори президента за кінець грудня. Дотеперішнього президента республики Хуан Мартінез Мера усунули на основі сенатської ухвали.

Відгуки дня.

За некарушне місце.

Припустім страшну річ:

Одної днини, ночі, ранку, чи вечора зворохобилась камяна плита, на якій (кажуть) стоїть Львів і потрясла своїм хребтом. Захиталися вежі церков і з грохотом повалились на землю. А за ними церкви, камениці, навіть малі дімки. За кільканацять хвилин Львів, семпердільний город перестав істнувати. Що не знищив землетрус, доконав вогонь, який вибух у ріжних місцях і швидко залив морем полумя ціле місто.

Припустім, що землетрус повстав під намовою Берліна і тому українці заздалегідь виїхали з загроженого міста. Але коли землетрус скінчився, вернули усі назад, гасити сльозами згарища.

Не тільки приватне майно кожного пропало: з меблів лишилися тільки десь-не-десь окуття, з образів кільця і цвяхи, а з долярів за образами тільки спомин, — але й громадське добро (яке, є таке є!) пішло шкеребердь. З камениці „Просвіти" — купа каміння і може контракт з Оренштайном, з „Дністра" — каміння, сецесійні штукатерії і контракт з ПЗВУ. (Паньствови Заклад Взаємних Убеспечень), з „Земельного Банку" — цегла і справа „Богородчани", з „Музичного Інституту" вестибуль, парадні сходи і кілька (з кількадесятьох!) дискретних убікацій, з забудувань Юра звал ґраніту, акти з справі площ під заклад Сакракерок, костел св. Єлисавети і загалом до Головного Двірця... І так далі і таке інше.

Куди не глянь — руїна, знищення, жах.
Що робити тоді, де подітися?!

Скаже хтось: таборувати під голим небом!

Так, але й „голе небо" вимагає клаптика землі. Довкола Львова кожний клапоть буде зайнятий чи власниками, чи піднаємцями. До когож притуляться наші погорільці і поземлетрусці?!

І впаде тоді голос: „На цей клапоть! На майдан Сокола-Батька!"

І заповниться український майдан, як ще ніколи перед тим. Люди, які не бачили майдану на очі, а до зазиву на викупно не прислужилися — тепер благословили розумну ідею проф. Боберського. Хто з чого міг робив шатро і ралів, що ніхто не викине його з цього місця.

А коли плачі і голосіння ущухли — чути було тільки такі речення:

І землетрус землі не забере...

— Я здавна був прихильником викупу Українського Майдану...

— Я не звертав на зазиви уваги, але тепер.. Коб тільки Бог дав розжитися...

— Розживемось, не біттеся. Але нині присягнім, що кожний, скільки може дасть на викуп Майдану.

Духовенство проведе присягу, а форму її вже можна нині подати:

„Присягаємо, що кожний з нас зложить жертву, яку його кишеня і совість позволить на купно спільного клаптя рідної землі у Львові. В той спосіб докажемо, що ми варті Великого Лану. Амінь".

Це — після землетрусу..

А можеж так — без нього?!

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— Смакош правдивих чаїв пе тільки чай марки „ІНДОХІНА". Ручаємо за якість опакування „ІНДОХІНА" по 1, 2, 5 і 10 дкг. Жадайте і пробуйте чай „ІНДОХІНА". Заступство і склад: Львів, Валова 14, I. пов. 635 1—10

— З Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові. В неділю дня 26. листопада відбудеться в малій салі Музичного Т-ва продукція учнів з кляси сольо-співу проф. Марії Сокіл. Початок в год. 6. веч. Вступ вільний, добровільні датки на шкільну молодь приймається з подякою. 637

— **Засідання Комітету Пань для допомоги безробітним при Т-ві св. Івана Милостивого** в суботу 25. листопада не відбудеться з огляду на заповіджену ґазову атаку. Про речинець засідання президія Т-ва повідомить своєчасно у пресі всіх членів Комітету допомоги безробітним.

— **Ювилей „Союзу Українських Купців".** Цього року минає 10 літ від заснування станової організації українських купців і промисловців у Львові. З цього приводу „Союз Українських Купців" обходитиме 25. грудня ц. р. ювилей 10-літнього істнування своєї організації. Програма ювилейного свята. 25. грудня год. 8. рано в катедральному Соборі Св. Георгія торжественне Богослуження з проповідлю. Після Богослуження святочне відкриття ювилею в салях „Української Бесіди" при вул. Руського 22. На програму тієї частини свята призначені відчити й реферати визначних економістів і діячів на полі української торговлі і промислу, іменування почесних членів „Союзу Українських Купців", вбивання памяткових цвяшків в купецький емблем, відчитання привітів і т. п. По замкненні святочного засідання відбудеться спільний комерс членів Т-ва і запрошених гостей. Подрібна програма буде оголошена пізніше в пресі, понадто будуть розіслані членам окремі запрошення. Українські купці і промисловці повинні своєю зорганізованістю задокументувати перед світом свою живучість і силу, тому в день 25. грудня повинні масово явитись на свому ювилейному святі.

— **За шкільні летючки.** Окружний суд у Бережанах засудив 21-літнього студ. II. року теольоґії у Станиславові Миколу Іванова, родом з Лісників, пов. Бережани, на півтора року вязниці. У засудженого найшли при ревізії шкільні летючки ОУН.

— **В Українськім Науковім Інституті в Берліні** виголосить проф. д-р З. Кузеля 24. ц. м. виклад на тему: Українські родинні звичаї.

— **Арештування в Луцьку.** Поліція в Луцьку арештувала 20. ц. м. б. пластуна Івана Скопляка та абсольвента української гімназії Куца. Арештованих відставлено, як зачувати, до Станиславова в розпорядження тамошньої слідчої влади.

— **„Литовсько-Українські Вісти".** Під цим заголовком, як повідомляє „Бюлетин Польсько-Український", має виходити у Вильні двотижневик у мовах литовській та українській. Ближчих інформацій про це нове видавництво нема.

— **Шаляпін як „Тарас Бульба".** Підчас побуту у відпочинковій санаторії у Віші Шаляпін заявив представникам преси, що найближчою його фільмовою ролею буде Тарас Бульба. Відомо, що його креація Дон-Кіхота, спершу створена в опері, мала не менший успіх на екрані. Постать Т. Бульби дуже добре підходить Шаляпінові і сама повість Гоголя надається теж на сценарій.

— **Інтервю з Ол. Шульгином у „Фіґаро".** Великий парижський щоденник „Фіґаро" приніс розмову своєї співробітниці п. Д. Ле Ляссер з проф. Олександром Шульгином, паризьким представником УНР-івського центру. Ціла розмова велася на тему нинішніх відносин на Совітській Україні, головно голоду і його причин та причини захоплених звітів Ерріота з подорожі по Україні. Тому, що кілька днів тому підлягло у нас конфіскаті цілісьне інтервю п. Андрія Лівицького, передруковане з „Матена", — не можемо подати цієї розмови „Фіґара" з п. Шульгином.

— **Зріст безробіття в Польщі.** В дні 18. ц. м. начислювано урядово в Польщі 229.672 безробітних, що дає приріст на 7.627 осіб у порівнанні з попереднім тижнем.

— **Нові вписи до варшавського університету.** М-ство освіти розпорядило відкриття з днем 23. ц. м. варшавського університету, причому всі студенти мають наново вписуватися. Вписи на другий рік і вищі роки студій відбудуться від 27. до 30. листопада, на перший рік від 1. грудня ц. р. Для вирівнання страт у виконанні програми студій міністер освіти продовжив академічний рік, який скінчиться аж 14. липня 1934. Одночасно міністер освіти приказав ректорові університету усунути з університетського будинку домівку т-ва „Братня Помоц" і вести точну контролю осіб, що входять до університетського будинку, не впускаючи нікого, хто сюди не належить.

— **Ґазова атака під контролею.** Львівська поліція одержала наказ контролювати, чи власники мешкань виконали наказані приготування, чи є домова сторожа, чи приготовано заслони вікон, чи заткано отвори і приготовано пісок, чи домові дозорці приготовані гасити найближчі ґазові ліхтарні і т. п. Алярм буде заповіджений довгим голосом багатьох сирен, а рівночасно відозвуться гарматні вистріли, яких не треба брати за вибух бомб. На вулицях появиться спеціяльна алярмова реєстраційна служба з жовтими опасками. Вона буде теж алярмувати свиставками там, де голос сирени не дійде. Місце дозорця дому в часі алярму є при брамі, якої не можна замикати. Цілий Львів опинився „за кратками". Досі зужили 1,200.000 метрів паперових стяжок для заклеювання шиб. Найбільше закратковний львівський маґістрат. У склад технічного поготівля входить 300 осіб, у склад санітарних дружин 300 осіб, протигазової охорони 300 осіб, алярмового поготівля ок. 900 осіб, службу сполуки виконуватиме около сто осіб автомобільного та наколесного клюбу. Після відкличу алярму люди не повинні зараз виходити на вулицю, бо на вулицях буде ще улетючуватися задушливий і слізний газ. На вулицях у деяких ліхтарнях вставили сині шиби. Це будуть т. зв. орієнтаційні ліхтарні, яких не погасять після проголошення алярму. В кінових коридорях, де удадуть схоронища, погасять зайві світла, а кінечні світла будуть сині. Порядку в місті пильнуватиме понад 700 мундурових поліцаїв і аґентів із жандармерією та військом. Поліція буде аж до найдальших закутків міста поширювати сиґнали, бо мешканці периферій мабуть не почують голосу сирен. Поліція виконуватиме теж службу в схоронищах, каварнях і кінах. У більших схоронищах будуть телефони, яких уживати могтимуть лише команданти схоронищ. Апарати ті за здійменням слухавки будуть лучитися з поліцією. В окр. суді при вул. Баторія уладили три схоронища для суддів, прокураторів і суд. службовців. По школах перервуть науку з хвилиною, як відозвуться алярмові давнянки, а ученики пілуть до схоронищ. Колиб підчас атаки ґаз продістався до кімнати, мають цю кімнату опорожнити, а молодь має заняти місця на коридорах чи в приватних схоронищах. Після проголошення алярму брами шкіл зачинять, у шкільних будинках могтиме перебувати лише молодь. Після науки ученики мають іти домів, не задержуватися н авулицях, щоби їх не заскочила газова атака. Ранених і загазованих перевозитимуть автами або возами Червоного Хреста до санітарних пунктів, а відси після першої помочі до шпиталю. Затроєних іперитом відвозитимуть до купелі. Там після викупання їх обстрижуть, здезинфекціонують одежу та відошлють або до дальшого домашнього лікування або до шпиталю. Авта й вози матимуть спеціяльні орієнтаційні хоругвки. Санітарні пункти матимуть білі хоругвки зі знаком Червоного Хреста. Вкінці треба зазначити, що гази, яких вжиють підчас атаки, будуть нешкідливі для людського організму, а щонайбільше можуть витиснути сльози, спричинити нежит очей і кашель. Ті обяви перейдуть безслідно дуже скоро навіть без уживання лікарств.

— **Арештували недокінченого лікаря.** Поліція арештувала Вільгельма Гальперна, що виконував лікарську практику в Порохнику (пов. Ярослав), не маючи покінчених студій ні уповажнення влади.

— **Під колесами поїзду.** На Персенківці невідомий чоловік кинувся під поїзд. Згинув на місці.

— **Розкопали гріб.** Невідомі люди розкопали в Велюні гріб польського леґіоніста Левандовського, якого там похоронено 12. ц. м. З трупа здерли відзнаки, золотий перстень і однострій та оставили труну незакопану.

— **Краєва хроніка.** Робітник Яків Мощиборський, вертаючи з роботи, вискочив біля залізничої стації в Любінцях пов. Стрий з потягу і впав так нещасливо, що розбив собі голову і згинув на місці. — На залізничій стації Персенківка під Львовом згинув під колесами потягу 19-літний Іван Височанський, родом з Комарник пов. Турка, який, не маючи білету, виско-

чива з вагону на вид кондуктора. — Наслідком прилучення сусідніх громад місто Броди численить коло 40 тисяч мешканців. — До шинку Мошка Газенфрана в Москалівці добулося в ночі чотирьох замаскованих бандитів і побивши домівників, загарбали готівкою 400 зол. — На дорозі біля Комарна напав якийсь злочинець на Олену З. зі Львова, знасилував її та зрабував 20 зол. Й

— **Газова атака на Сянік і околицю** відбудеться 25. листопада. Адміністраційна та військова влада поробила вже відповідні заряджения. Вікна в Сяноці мешканці вже закраткували.

— **Жиди кричать проти Англії.** Жидівська сіоністична молодь, около 200 осіб, уладила в Варшаві похід для демонстрації проти англійського уряду. З походу падали ворожі оклики під адресою Англії. Поліція розігнала демонстрантів моторовою помпою. Арештували 3-х організаторів походу.

— **Велика летунська катастрофа.** Біля Харкова склалася велика летунська катастрофа, в якій розбився підчас пробного лету найбільший на світі 128-особовий літак „К 7", збудований недавно. Згинуло 14 осіб, між ними головний пільот Снегірьов, начальник монтажового відділу летунської фабрики інж. Зернотін, представник головного уряду авіяції Ліпа, начальник відділу технічної контролі Папчинський та інжинїри конструктори Шкловський і Зарецький. Крім того погибло кількох техників і робітників. Причини й ближчі подробиці катастрофи невідомі.

— **Не хоче бути катом.** Кат Бравн уступить зі свого становища. Купив собі 15-морґове господарство біля Варшави й там буде господарювати.

—o—

СПОРТ.

УКРАЇНА-СВІТЕЗЬ.

Товариські змагання між цими дружинами відбудуться в неділю 26. ц. м. на грищі Світезі в годині 11.30 передполуднем. Попередить в год. 9.30 змагання Україна II.— Світезь II. Ціни вступу дуже низькі; доїзд трамваями ч. 5, 9. і 10.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Теодор Кухта, урядовець дирекції залізниць в Чернівцях, помер 21. ц. м. в 47 р. життя. Покійний був зразковим українським громадянином, членом ріжних українських товариств, що серед важких політичних і життєвих умовин ішов ціле життя вірно й непохитно під національним прапором. В часі української визвольної кампанії поспішив на службу українсько-галицької держави і був якийсь час у Стрию. Вернувши на Буковину, удержував дальше духові звязки з українським життям у Галичині, інтересуючись живо його долею та недолею. Полишив молоду жінку й двоє незабезпечених дітей. Честь Його Памяті!

1.000 ІНВАЛІДІВ УГА ЖДЕ НА ПОМІЧ ГРОМАДЯНСТВА. ВШАНУЙТЕ ЇХНІ ЗАСЛУГИ І ПОСВЯТУ! ЧЕСТЬ НАРОДУ НАКАЗУЄ ЗАБЕЗПЕЧИТИ ЖИТТЯ ТИХ, ЩО В ОБОРОНІ ВІТЧИНИ ВІДДАЛИ СВОЄ ЗДОРОВЛЯ!

Театри.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 21. XI. год. 7.30 веч. „Весілля".

Субота, 25. XI. вистава не відбудеться з причини ген. проби.

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 24. XI. год. 7.30 веч. „Моя сестра та я".

Субота, 25. XI. год. 7.30 веч. „Моя сестра та я".

Кіна.

АДРІЯ: „Бен Гур".
АПОЛЬО: „Шпіон у масці" (Ганка Ордонівна).
АТЛЯНТИК: „Кавалькада".
ВАНДА: „Неніта, цвітка Гавани".
КАСІНО: „1002-га ніч" (Мозжухин).
КОПЕРНИК: „Золоті сильця" (Любич).
КОЛЬОСЕЙ: „Син джунглі" і ревія „Гальо, Америка!"
МАРУСЕНЬКА: „Золоті сильця" (Любич).
МІРАЖ: „Тиждень на весело: „Волоцюга" (Лоренс Тибет), „Герої" (Льорель і Гарді).
МУЗА: „Дивний дім" і комедія.
ПАЛЯС: „Гіркий чай ген. Єн".
ПАН: „Цілунок перед зеркалом" і „Ромео та Юлія".
ПАСАЖ: „Земля вічня", Балалайкова трупа Франковського.
ХИМЕРА: „Кавалькада".
СТИЛЕВЕ: „Мумія", ревія „Львів під газом".
УТІХА: „Братерство народів" і ревія.

Закордонне радіо.

Пятниця, 24. листопада 1933

Відень (517,2) 12.00, 20.55 Концерт, 17.20 Фортепян; **Братислава** (279.3) 19.25 Легка музика; **Кошиці** (293,5) 12.30, 17.00 Концерт; **Прага** (458,6) 19.30 „Наречена з Месини" оп. Фібіха; **Кенігсвустергавзен** (1634,9) 17.20 Клас. музика; **Мінхен** (533) 18.05 „Мазепа" симф. поема Ліста, 21.35 Скрипка; **Бреслав** (325) 20.10 „Косі фан Тутте" оп. Моцарта; **Букарешт** (394,2) 20.00 Вок. ресітал; **Будапешт** (550,5) 13.30 Циг. музика, 19.30 Опера, 23.20 Фортепян; **Рим** (441,2) 12.30, 13.00 Легка музика, 16.00, 20.45 Концерт.

Субота, 25. листопада 1933.

Відень (517,2) 17.00 Хор, 18.30 Концерт, 20.05 „Дер Келермайстер" оп. Целера; **Братислава** (279,3) 22.15 Концерт; **Гайльсберг** (276,5) 16.00 Концерт; **Лайпціґ** (389,6) 19.00 Гендлеві твори; **Мінхен** (533) 20.00, 21.00 Веселий вечір; **Бреслав** (325) 11.50 Концерт; **Букарешт** (394,2) 20.00 Арфа, 20.45 Спів; **Будапешт** (550,5) 18.30 Циг. оркестра, 22.45 Концерт; **Рим** (441,2) 13.06 Легка музика, 20.45 Опера.

Львівське радіо.

Пятниця, 24. листопада 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 11.55 Комунікати, грамофон; 12.05, 12.38 Сальонова музика; 15.30 Спортові вістки; 15.40 Спів; 15.55 Бетовенів квартет (з грам.); 16.40 Відчит; 16.55 Віденські мельодії (форт.); 17.40 Карльо Гальофі (баритон) з грамофону; 17.50 Стенографія; 18.20 Легка музика; 18.50 Балачка „Дідмоси"; 19.05 Всячина; 19.25 Фейлетон; 19.40 Спортові вістки; 20.00 Муз. балачка; 20.15 21.15 Симф. концерт; 21.00 Академики літератури; 22.40, 23.05 Циг. музика.

Субота, 25. листопада 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 12.00, 12.35 Сальонова музика; 15.30 Господарські вістки; 15.40 Пісоньки Ціновоґо хору (грамофон); 16.00 Авдиція для хорих, Сальонова оркестра; 16.40 Лекція фр. мови; 16.55 Легка музика; 17.50 Куток краєзнавчого т-ва; 18.20 Два фортепяни, спів; 19.15 Всячина; 19.25 Моя вечірня пісня. Ксьпровича; 19.40, 19.45 Спортові вістки; 20.00 Оркестра, спів; 21.00 Почт. техн. скринька; 21.20 Фортепян; 22.05 Концерт мандолінізтів; 23.05 Трансмісія з Вильна: „Виленська зазуля".

ЗАГАЛЬНИЙ ЗБІР Т-ВА „ПРОСВІТА" У ЛЬВОВІ.

Дня 26-го грудня 1933 р. в год. 9-й рано відбудеться Поминальне Богослуження за покійних членів Т-ва в Успенській (Волоській) церкві при вул. Руській. Сам Заг. Збір відбудеться тогож дня (26. XII. 1933 р.) в салі Союзу Ремісничих Цехів у Львові, вул. Костельна ч. 8 (ріг Стрілецької площі). Початок Збору в год. 10-ій передпол. Порядок нарад:

1. Відкриття Загального Збору.
2. Відчитання правильника Загального Збору.
3. Принняття до відома протоколу з останнього Збору Т-ва.
4. Звідомлення з діяльности Т-ва „Просвіта" за час від 1. VII. 1931. до 30. VI. 1933 р.
5. Звідомлення Ревізійної Комісії.
6. Вибір Комісії-Матки і комісій для обговорення звідомлень та пляну діяльности Товариства а саме:
   а) адміністраційно-господарсько-видавничої,
   б) організаційно-культурної,
   в) редакційної для приготування внесків на пленарне засідання.
7. Відчитання внесків і дискусія над ними.
8. Уділення абсолюторії.
9. Вибір нових членів Гол. Виділу на місце тих, що уступили, заступників членів Гол. Виділу, членів Ревізійної Комісії і їх заступників.
10. Зміна статуту.
11. Затвердження бюджету на найближчий рік і приняття комісійних внесків.
12. Закриття.

При тій нагоді пригадуємо, що участь в Заг. Зборі прислугує:

1. Відпоручникам звичайних членів Матірнього Т-ва вибраним членами Т-ва на філіяльних зборах (на кожних 50 дійсних членів, що вирівнали членську вкладку за 1933 рік припадає один відпоручник. Відпоручник членів рівнож мусить бути членом Матірнього Т-ва. Відпоручники читалень не мають права вибирати вище згаданих відпоручників, бо читальні висилають осібно своїх відпоручників на Заг. Збір Матірнього Т-ва). Спис відпоручників разом з відписом протоколу тих зборів Філії, на котрих вибрано відпоручників, треба переслати до Централі найдалі до 15-го грудня 1933 р. для висилки відпоручникам відповідних уповноважень.

2. Відпоручникам читалень. Кожна читальня має право висилати на Заг. Збір Товариства „Просвіта" тільки одного відпоручника без огляду на число її членів. Відпоручників читалень вибирають загальні збори читалень. Про вибір відпоручників має кожна читальня повідомити Централю разом з заподанням імени і прізвища відпоручника та відпису протоколу того збору, на якім вибрано відпоручника, найдалі до дня 15-го грудня 1933 р. Відпоручники тих читалень, що не виконали своїх зобовязань супроти Головного Виділу, наложених статутом і ухвалами Загального Збору Т-ва „Просвіта (вирівнання чл. вкладки), не будуть допущені до участи в Заг. Зборі.

3. Почесним членам.

4. Членам Головного Виділу і Ревізійної Комісії.

5. Кожночасному голові або заступникові голови чи делегатові виділу кожної філії. Філії рівнож обовязані подати до відома Гол. Виділу найдалі до дня 15-го грудня 1933 р. імя і прізвище голови або заступника голови, або делегата виділу, який має заступати філію на Зборі.

Вступ на Збір усім вищенаведеним буде дозволений тільки за виказанням уповноваження, які Головний Виділ розішле по 15. грудня управненим відпоручникам на основі пересланих філіями і читальнями відписів протоколів Заг. зборів або засідання виділу філії.

В дні Заг. Збору ніяких уповноважень рішучо не видається.

ЗА ГОЛОВНИЙ ВИДІЛ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА" У ЛЬВОВІ

Д-р Іван Брик, голова,
Михайло Таранько, секретар.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Подяка. Почуваємося до милого обовязку зложити цією дорогою подяку за поміч матеріяльну й моральну в часі нашого перебування в зборівських арештах: Вповажаним Паням, зокрема Вп. П. Добродійці Куликовій і П. М. Семеніаній за їх повне посвяти піклування нами. Вп. Панам меценасам зі Зборова й Вп. П. др. Ваневі зі Золочева за безінтересовні інтервенції перед владою судовою і прокуратурою, ідейним Громадянам с. Ярославиці та п. М. Мартинові. — Зборів, дня 21. X. 1933. — інж. Голод Роман, Григорович Мирослав, Доберчак Микола, Крохмалюк Василь, Левицький Евген, Новаківський Іван, Полевий Омелян, Чорний Олекса.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ТОВАРИСТВО ЗАПОМОГИ УБОГИХ ГР. КАТ. ЦЕРКВИ ІМ. СВ. АП. ПЕТРА У ЛЬВОВІ,

подає до відома членам, що

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться дня 8. грудня 1933 р. в год. 10.30 в домівці священичої кооперативи „Власна Допомога" при вул. Коперника ч. 1 з таким порядком нарад:

1. Отворення Загальних Зборів.
2. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
3. Звіт з діяльности: а) секретаря, б) скарбника, в) адміністратора дому, г) контрольної комісії.
4. Дискусія над звітами.
5. Вибір Голови.
6. Вибір Виділу.
7. Розподіл готівки.
8. Справа висоти вкладки і залеглих вкладок.
9. Евентуалія.

Якщо в означеній годині не збереться відповідне число членів, в год. 11.30 відбудуться другі Звичайні Загальні Збори названого Товариства з важністю ухвал без огляду на скількість членів.

ЗА ВИДІЛ
о. О. Базюк, голова
о. Я. Чемеринський, секретар.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у приватних оборотах у Львові 5.34.

У Варшаві нотували: Льондон 29.27—29.30, Париж 34.86, Берлін 212.50, Цюріх 172.60, Амстердам 359.15, Нюйорк кабель 5.44, Нюйорк чеки 5.42.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗА".

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 23. XI: масло дес. зол. 2.90, молоко 22 сот., сметана 90 сот., яйця зол. 4.80—5.00 за копу. Тенденція на масло знижкова, на решту сильна.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.